

Op een ochtend werd Loesje wakker van het getik van regendruppels op de blaadjes van de boom voor haar raam. Ze vond regen fijn en toen ze uit bed stapte, bedacht ze dat het leuk zou zijn om haar broertje Bartje de regen te laten zien. Hij was nog heel klein en kon nog niet uit zijn ledikantje komen.

Bartje lachte toen Loesje hem optilde en meenam naar het raam. Hij kon nog niet zo goed praten en als hij Loesjes naam zei, klonk het als 'Woesja'. 'Woesja, Woesja, Woesja', riep Bartje, terwijl hij op en neer sprong.

'Dat is regen, Bartje', legde Loesje hem uit. 'Daar gaan de bomen van bloeien en alles wordt er fris en mooi van!' Bartje lachte weer.

Opeens hoorde Loesje in de verte een geluid -- een raar geluid. 'Hu-hu, hu-hu-hu.' Ergens was iemand aan het huilen! Loesje dacht dat die iemand zich misschien pijn had gedaan, dus holde ze naar beneden en trok haar regenjas aan. Ze pakte haar bloemetjes paraplu en ging gauw naar buiten om te zien wie er zo hilde.

Terwijl ze over het grasveld liep, zag ze een kikker die onder een boom van de regen zat te genieten. 'Goedemorgen, meneer Kikker', zei Loesje. 'Lekker weer, hè?'

'Heerlijk! Zo lekker nat en zompig!' zei meneer Kikker. 'Het zou niet beter kunnen, als dat gehuil tenminste ophield.'

'Weet u wie het is?' vroeg Loesje.

